

РЕШЕНИЕ

№ 518

гр. Пловдив, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева - Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева - Вангелова
Административно наказателно дело № 20235330200508 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К, № 4725779, издаден от ОД на
МВР- Пловдив, с който на Г. М. Г. на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.
4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100,00 лева за нарушение
по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С въззивната жалба се поддържат бланкетни възражения за
незаконосъобразност на обжалвания ЕФ поради нарушения на материалния и
процесуалния закон. Формулирано е искане за отмяна на ЕФ и присъждане на
разноски на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 от ЗА.

С приложено писмено становище по делото въззиваемата страна излага
съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на ЕФ.
Моли за потвърждаване на ЕФ и присъждане на разноски.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната
съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по

същество.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че със съпроводителното писмо е посочено, че разписка за връчване на ЕФ не е налична. Такава не е представена и след изричното ѝ изискване от страна на съда. Представена е справка от АИС АНД. При преценка за срочност на жалбата следва да се има предвид, че в тежест на административно наказващия орган е да установи при условията на пълно и главно доказване редовно връчване на подлежащия на обжалване акт, като от датата на надлежното му получаване от наказания субект започва да тече срока за упражняване правото на жалба. Така, при доказано от въззиваемата страна редовно връчване, в тежест на жалбоподателя е да установи спазване на установения в закона преклузивен срок- 14 дневен за обжалване на ЕФ.

В конкретния случай, при липса на представени доказателства от въззиваемата страна за редовно връчване на ЕФ, срокът за обжалване на същия изобщо не е започнал да тече, респективно жалбата не е просрочена и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна. Съображенията за този извод са следните:

Електронният фиш е издаден за това, че на 13.04.2021 г., в 11:03 часа, в град Пловдив, бул. „Цариградско шосе“ – пътен възел „Скобелева майка“, северно платно на надлеза в посока град Пловдив, при максимална разрешена скорост за движение в населено място - 50 км/ч, и при отчетен толеранс в полза на водача от минус 3 км/час, МПС с рег. № *** се движело с установена наказуема скорост от 67 км/ч и наказуемо превишение на скоростта от 17 км/час.

Изложената в ЕФ фактическа обстановка се доказва от приложеното по административната преписка статично изображение, което съгласно чл. 16, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. е годно доказателствено средство за обстоятелствата свързани с упражнения с АТСС видеоконтрол. В тази връзка само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че в случая нарушението е заснето с техническо средство CORDON-M2 № MD 1196. Видно от удостоверението за одобрен тип тази камера работи с радар, с вградено и автоматично разпознаване на номера на МПС. От изложеното е видно, че за разлика от техническите средства тип TFR-1M, при които все пак

е налице човешки фактор при разпознаване на номера на МПС, при процесното АТСС процесът е изцяло автоматизиран и са изключени всякакви съмнения относно достоверността на разпознаването. Освен това е налице и пълно съвпадение между посочения в ЕФ автомобил и този, който се забелязва на статичното изображение.

Във връзка с пасивната легитимация на жалбоподателя следва изрично да се посочи, че в чл. 189, ал. 4 и 5 ЗДвП е въведена презумптивна отговорност за собственика на МПС, който в общия случай следва да понесе отговорност за извършеното с притежаваното от него МПС нарушение на режима на скоростта. В този смисъл липсва изискване от заснетото с АТСС статично изображение или от видеоклипа да се установява действителния водач. В този смисъл - Решение № 1986/27.10.2021г. на Административен съд Пловдив, XXII касационен състав по а.н.д. № 1750 по описа на съда за 2021 година, Решение № 1988/27.10.2021г. на Административен съд Пловдив, XXII касационен състав, к.а.н.д. № 1969 по описа на съда за 2021 година, Решение № 1834 от 13.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1652 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, и др.

Собственикът може да снесе отговорността от себе си по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП като подаде декларация и посочи кое е действителното лице, което е управлявало МПС, с прилагане на неговото СУМПС. В този случай издадения на собственика електронен фиш се анулира, като се издава нов на посоченото лице. В обратния случай отговорността следва да се понесе от собственика, точно какъвто е и процесния случай.

В случаят жалбоподателят не се е възползвал от нито един от алтернативно предвидените способи за снемане на презумптивната си отговорност, поради което именно той се явява пасивно легитимиран да понесе отговорност за допуснатото нарушение.

Правилно е приложен и чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., като при определяне на установената наказуема скорост е приспаднал толеранс от - 3 км/час. В този смисъл следва да се съобщи, че съгласно представения по делото протокол за последваща проверка, допустимата грешка при отчитане на измерена скорост при пътни условия при скорост до 100 км/час е +/- 3 км/час. Именно този толеранс е отбелязан като приложен.

Законосъобразни са и математическите изчисления при приспадане на толеранса. В статичното изображение е отбелязана измерена скорост 70 км/час. След приспадане на толеранса от 3 км/час се получава 67 км/час, която е и наказуемата скорост в ЕФ.

Налице са всички кумулативно предвидени в Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. в редакцията към датата на извършване на нарушението /след изм. и доп. с ДВ. бр.6 от 16. 01. 2018г/ изисквания за законосъобразност на използването на стационарно техническо средство за видеоконтрол:

- нарушението е установено с автоматизирано техническо средство CORDON-M2 MD 1196, представляващо преносима система за видеоконтрол /триножник/, което се установява от изричното отбелязване в този смисъл в Протокол от проверка № 4-С-ИСИС/12.02.2021г.;

- техническото средство е от одобрен тип, което е видно от приложеното по делото писмо за Удостоверение за одобрен тип средство за измерване;

- техническото средство е вписано в регистъра на българския институт по метрология под номер В-46, видно от приложеното по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване;

- техническото средство е преминало през надлежна метрологична проверка, което се установява от приетия като доказателство по делото Протокол от проверка № 4-С-ИСИС/12.02.2021г.;

- приложена е снимка на техническото средство, от която е видно временното му разполагане на участък от пътя;

- надлежно съставен и попълнен е протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., който съдържа всички необходими реквизити. В протокола по чл. 10 от Наредбата изрично е направена отметка, че техническото средство е разположено, настроено и използвано съгласно нормативните и техническите изисквания, с отбелязване на имената и подпис на служителя удостоверил това обстоятелство, което е доказателство за спазване на изискванията на чл. 6 от Наредбата.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че към датата на извършване на нарушението, след предприетите нарочни законодателни изменения (ДВ. бр.6 от 16.01.2018г.), вече е отпаднало изискването мястото

на контрол да се обозначава със знак Е24 и в средствата за масова информация, поради което същите не представляват изискване за законосъобразно използване на АТСС.

Отново за пълнота на изложението следва да се посочи, че действително в протокола по чл. 10 от Наредбата липсва отбелязване на първо и последно статично изображение.

Доколкото обаче в протокола надлежно са посочени вид и номер на използваното АТСС, дата на използване, контролиран участък, час и минута на начало на работа и час и минута на край на работа, съдът намира че пропуска да се посочат номера на първо и последно статично изображение не е съществен, доколкото връзката между конкретното използване на АТСС и съставения протокол по чл. 10 успешно и несъмнено се установява от останалите негови реквизити.

Все в тази връзка следва да се съобрази, че според протокола по чл. 10 от Наредбата АТСС е използвано във времевия диапазон от 09,00 часа до 21.00 часа на 13.04.2021 г., а процесното нарушение е установено на 13.04.2021 г. в 11,03 часа, тоест в рамките на посочения времеви отрязък на използване на АТСС и то на същото място посочено в Протокола, поради което по делото не възниква абсолютно никакво съмнение, че нарушението е установено именно по време на използването на АТСС, за което е съставен приложения по делото протокол. Така изрично Решение № 1941 от 22.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1642 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1024 от 20.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 670 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, и др.

Отново за пълнота на изложението следва да се посочи, че действително на снимката, удостоверяваща разполагането на АТСС няма номер и дата.

Изготвянето на дигитална снимка на АТСС, обаче е изрично отбелязано в Протокола по чл. 10, удостоверяващ разполагането и използването на АТСС именно на процесната дата, на посочените в ЕФ време и място, поради което в достатъчна степен е доказана връзката между представения снимков материал и конкретното разполагане и използване на АТСС. В този смисъл - Решение № 1913 от 21.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1650 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1911 от 21.10.2021 г.

по к. адм. н. д. № 1375 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, като в цитираната практика изрично се сочи, че законодателят не е поставил изискване за дата и номер на снимковия материал, доказващ разполагането на АТСС, доколкото тези обстоятелства се установяват успешно от отбелязванията в Протокола по чл. 10 от Наредбата.

В тази връзка следва да се съобрази и че Протоколът по чл. 10 от Наредбата съгласно трайната съдебна практика представлява официален свидетелстващ документ, който удостоверява мястото, времето и начина на извършване на видеоконтрола и спазването на нормативните и техническите изисквания за неговата законосъобразност.

Не на последно място следва да се отчете, че дори по делото да не бе представена валидна снимка за разположението на АТСС, според трайната съдебна практика, действително би било налице нарушение на чл. 10, ал.3 от Наредбата, но то не би било съществено, доколкото, както вече се отбеляза мястото на контрол и използването на АТСС съгласно нормативните и техническите изисквания се установява от отбелязванията в Протокола по чл. 10 от Наредбата. В този изричен смисъл Решение № 2081 от 05.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 1974 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2114 от 10.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2165 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, и др.

Посочена е правилната нарушена разпоредба, а именно чл. 21, ал.1 ЗДвП. Неправилно обаче е приложена санкционната норма.

Санкцията на жалбоподателя е наложена на основания чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП, предвиждаща двоен размер на налаганата глоба, ако нарушението е извършено „повторно“.

Легална дефиниция на повторността по смисъла на ЗДвП е дадена в т.33 от ДР на ЗДвП, а именно "Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач.

Същевременно с ТР № 8/2021 г. на ВАС се препотвърди трайно установеното в теорията и съдебната практика положение, че водещо за гарантиране правото на защита на наказаното лице е в санкционния акт да са

надлежно очертани фактите, въз основа на които се налага санкцията. Респективно, при наказване по квалифициран, по-тежко наказуем състав, в санкционния акт следва да са посочени фактите, които обуславят приложението на по-високата санкция. Именно срещу тези факти нарушителят се защитава, а тяхната правна квалификация и правилното приложение на материалния закон са в контролните правомощия на съда.

Гореизложените принципни положения водят до извод, че за бъде деецът законосъобразно санкциониран за нарушение извършено „повторно“, в ЕФ следва да са посочени предходно издадените спрямо него НП или ЕФ, които обуславят наличието на този квалифициращ белег. Само по този начин наказваният субект може ефективно да упражни правото си на защита, като оспори наличието на елементите от фактическия състав, очертан в т.33 от ДР на ЗДвП, а именно:

- влизане в сила на наказателното постановление или ЕФ, обуславящи повторността;
- идентичност на нарушенията, за които е наказан дееца с обжалвания акт и предходния, обуславящ повторността;
- спазване на предвидения в т.33 от ДР за ЗДвП едногодишен (респективно двугодишен срок).

Липсата на изложение в ЕФ на фактите, които обуславят повторността накърнява съществено правото на защита на жалбоподателя, доколкото както наказаното лице, така и съдът биват поставени в положения да „гадаят“ и „предполагат“ каква е действителната воля на наказващия орган, а както е ноторно известно, по аргумент от чл. 303 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН административно наказателната отговорност не може да почива на предположения.

Точно такъв е и процесния случай, доколкото в атакувания ЕФ липсва каквото и да било посочване на конкретните предходни ЕФ или НП, които според наказващия орган обуславят приложението на квалифициращия състав по чл. 182, ал. 4 ЗДвП.

Нещо повече, при фактическото описание на нарушението в ЕФ изобщо липсва каквото и да било твърдение, същото да е извършено при условията на повторност. Всъщност предполагаемата воля на наказващия орган да накаже дееца с по-висока санкция по квалифицирания състав за деяние извършено

„повторно“ се извлича единствено от цифровото посочване на нормата на чл. 182, ал.4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП.

При липса на надлежно изложение на фактите, които обуславят прилагането на този квалифициран състав, обаче наказването по нея се явява незаконосъобразно.

Още повече, че наличието на квалифицирания признак „повторност“ остана недоказано и с оглед събраните по делото доказателства.

Това е така, доколкото от справката за нарушител/водач на дееца е видно, че в едногодишен срок преди извършване на процесното нарушение той не е наказван с НП или с ЕФ за нарушение със същата правна квалификация. В тази връзка следва да се отбележи, че сочения в допълнително постъпилото от въззиваемата страна писмо ЕФ Серия К № 4337928 е бил издаден на 06.01.2021 г. и връчен на жалбоподателя на 07.04.2021 г., от който момент за него е започнал да тече 14 –дневен срок за обжалването му. Или иначе казано – доколкото към момента на извършване на нарушението за което е издаден ЕФ – предмет на разглеждане в настоящото производство – 13.04.2021 г. все още ЕФ № 4337928 не е бил влязъл в законна сила, то и не може да се приеме, че са налице предпоставките за санкциониране на жалбоподателя за извършено нарушение при условията на повторност.

По изложените съображения наказването на дееца по чл. 182, ал.4 ЗДвП се явява незаконосъобразно.

Посоченото, обаче също не може да доведе до цялостна отмяна на ЕФ, предвид разкритите в ТР № 8/2021 г. на ВАС правомощия на районния съд да приложи закон за еднакво, същото или по-леко наказуемо нарушение, но при същите фактически положения.

Точно такъв е процесния случай, тъй като описаните в ЕФ факти, които се прие, че отговарят на доказателствата по делото, сочат на извършено от жалбоподателя по-леко наказуемо нарушение, а именно такова по основния състав на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, доколкото превишение от 17 км/ час в населено място попада именно в приложното поле на тази норма, като предвижданата санкция е във фиксиран размер 50,00 лева.

По изложените съображения съдът следва да упражни правомощията си по ТР № 8/2021г. на ВАС като:

- измени основанията за налагане на глобата от чл. 182, ал.4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП в чл. 182, ал.1, т.2 ЗДвП;

- намали размера на наложената глоба от 100 на 50 лева.

В процесния ЕФ пълно, точно и коректно са описани обективните признаци на нарушението от фактическа страна- разрешена скорост (с изрично уточнение, че се касае за общо ограничение на скоростта в населено място-50 км/час), наказуема скорост (получена като от установената скорост на снимковия материал е приспаднат законоустановения толеранс), наказуемо превишение (което определя величината на дължимата санкция и в приложното поле на коя точка от чл. 182, ал 1. ЗДвП попада конкретното нарушение), рег.№ на МПС, с което е допуснато нарушението, регистриран собственик на МПС, извършаване на нарушението в границите на населено място.

В тази връзка следва да се съобрази и че съгласно чл. 189, ал.4 ЗДвП, ЕФ се издава съгласно образец утвърден от министъра на вътрешните работи, който в случая се явява спазен. В този изричен смисъл Решение № 930 от 10.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 721 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 791 от 16.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 467 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 791 от 16.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 467 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив.

В процесния случай е налице хипотеза, при която съдът разполага с възможност да преквалифицира нарушението, а именно –погрешна правна квалификация.

В обжалвания ЕФ е налице правна квалификация, а именно чл. 182, ал.4 вр. ал. 1, т. 2ЗДвП, уреждаща санкциониране на дееца по квалифициран състав на нарушение на режима на скоростта, извършено в условията на „повторност“.

Вече се изложиха съображения, че фактите, така както са описани в ЕФ, а и се установяват от доказателствата по делото, всъщност сочат не на нарушение по квалифицирания състав, а на нарушение по основния състав на чл. 182, ал.1, т.2 ЗДвП, който е по-леко наказуем, поради което за съда не съществува каквато и да било процесуална пречка да упражни правомощието си да преквалифицира деянието.

В случая не може да се говори за ограничаване правата на жалбоподателя, доколкото както вече се посочи, съставомерните факти са надлежно изложени в ЕФ и именно спрямо тях деецът е упражнил защитата си.

В този изричен смисъл са и задължителните указания в мотивите на ТР № 8/ 2021 г. : „Тълкуването на правомощието на районния съд в горния смисъл е съобразено с изискванията за справедлив съдебен процес по член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (Конвенцията). Постановените досега осъдителни решения на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) срещу България са по наказателни дела, по които правната квалификация на деянието е променена с окончателен съдебен акт и лицето е било лишено от възможност да се защити срещу нея пред съд. Възможността за касационно обжалване на решението на районния съд изрично е предвидена от законодателя още с измененията на ЗАНН през 1998 г., т.е. лицето има възможност за защита срещу променената правна квалификация пред още една съдебна инстанция, включително да се защити и в случаите, когато счита, че преквалификацията се основава на съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. След като преквалификацията се извършва от районния съд върху установените от административно наказващия орган факти без съществено изменение, не е възпрепятствана възможността на жалбоподателя да се защити срещу тях (фактите) още в производството пред районния съд.“

В случая до нарушаване на правото на справедлив процес не се достига, доколкото нарушителят запазва възможността да се защити срещу променената от районния съд (при неизменни факти) правна квалификация пред Административен съд в касационното производство.

За пълнота на изложението съдът намира, че следва да изложи допълнителни съображения относно възможността да се налага санкция в размер на 50,00 лева с ЕФ.

Съгласно 39, ал.4 ЗАНН: „За случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш.“

Използваната формулировка в чл. 39, ал. 4 ЗАНН и най-вече изразът „могат да налагат глоби в размер над „необжалваемия минимум“ по ал. 2“ е юридически непрецизна и безкрайно неясна, най-малкото доколкото в чл. 39, ал. 2 ЗАНН (във всичките ѝ редакции) никога не се е съдържало правило, че налагани глоби под определен размер принципно не подлежат на обжалване. Подобно правило до обявяването му за противоконституционно с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.) се е съдържало в съвсем различни разпоредби – чл. 59, ал. 3 ЗАНН и чл. 189, ал. 13 ЗДвП.

Всъщност необжалваемостта на квитанциите по чл. 39, ал.1 ЗАНН и на фишовете по чл. 39, ал.2 ЗАНН произтича не от размера на налаганата глоба, а от волята на наказателния субект, който приема както извършеното нарушение, така и размера на наложеното административно наказание. В този смисъл, в чл. 39, ал.3 ЗАНН изрично е посочено, че:

„ ... ако нарушителят оспори нарушението или откаже да плати глобата, за нарушението се съставя акт съгласно разпоредбите на този раздел...“.

Неясната формулировка на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН налага да се тълкува волята на законодателя, която е видна при съобразяване на мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ЗДвП (със сигнатура 054-01-84 по описа на Народното събрание на РБ), с който в позитивното ни право едновременно са въведени, както института на електронния фиш, така и нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН. В мотивите:

- изрично е посочено, че недостатък на съществуващата нормативна уредба към 2011г. е, че предвижда възможност при административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система контролните органи да използват облекчен ред за санкциониране на дееца чрез фиш, само ако нарушението представлява маловажен случай и размера на глобата е до 50 лева. Констатирано е, че тази нормативна уредба не отговаря на обществената необходимост от ефективна борба с нарушенията на ЗДвП, поради, което отново изрично е посочено, че целта на законопроекта е да предвиди възможност овластените за това контролни органи да налагат глоби с фиш над размерите, до които това е било възможно до този момент.

От гореизложените мотиви е видна законодателната воля - нормата на

чл. 39, ал.4 ЗАНН да има „овластитителен характер“, тоест да предостави една възможност контролните органи да санкционират нарушителите по опростената процедура (в случая с електронен фиш), дори размера на наложената глоба да надхвърля 50 лева (с каквото правомощия до този момент те не са разполагали). Нормата, обаче по никакъв начин не ограничава възможността ЕФ да се издават и когато се налагат глоби по-малки или равни на 50 лева.

Посочената законодателна воля е видна и при систематично тълкуване на чл. 39, ал.4 ЗАНН с останалите законодателни промени, осъществени със същия законопроект и обнародвани в същия брой на ДВ - бр. 10 от 2011 г.

Така с параграф 10 от ПЗР на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е извършена промяна в чл. 59, ал.3 ЗАНН, като след думата „постановления“ са добавени и думите „и електронните фишове“, като нормата е придобила редакцията: „Не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително.“

Същевременно с параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е предвидено, че досегашната алинея 5 на чл. 189 ЗДвП става ал.13, като след думата „постановления“ се добавя „и електронни фишове“. Така чл. 189, ал.13 ЗДвП придобива следната редакция: „Не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително“.

Със същия параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) са създадени нова ал.4 на чл. 189 ЗДвП, в която е дадена общата уредба на електронния фиш и нова ал. 10 на чл. 189 ЗДвП, в която изрично е посочено че влизат в сила електронните фишове, които:

- не подлежат на обжалване;
- не са обжалвани в срока по ал. 8;
- са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда.

Ако волята на законодателя бе, че контролните органи нямат възможност да издават ЕФ на стойност до 50 лева, то същият нямаше изрично да посочи в чл. 189, ал.10 ЗДвП, че влизат в сила ЕФ, които не подлежат на обжалване и изрично да уточни в чл. 59, ал.3 ЗАНН, че не подлежат на обжалване ЕФ, с които е наложена глоба до 10 лева включително, а в чл. 189,

ал.13 ЗДвП, че не подлежат на обжалване ЕФ на стойност до 50 лева включително. В аспект на горното следва изрично да се посочи, че нормите на чл. 189, ал.13 и на чл. 59, ал.3 ЗАНН не се намират в конфликт помежду си, доколкото:

- чл. 59, ал. 3 ЗАНН урежда необжалваемостта в общия случай,

-докато нормата на чл. 189, ал. 13 ЗДвП урежда специална необжалваемост само за обществените отношения, свързани със ЗДвП.

Действително и двете норми (чл. 189, ал.13 ЗДвП и чл. 59, ал.3 ЗАНН) към настоящия момент са обявени за противоконституционни с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.), в резултат от което чл. 59, ал.3 ЗАНН е и отменена.

Посоченото, обаче не отменя факта, че двете норми са били действащо право една година след приемане на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН и в тях са внесени гореизложените промени със същия ЗИД на ЗДвП, с който е приет чл. 39, ал. 4 ЗАНН, които са категорично свидетелство за волята на законодателя контролните органи да могат да издават ЕФ на стойност 50 лева или 10 лева.

Действително със същия ЗИД на ЗДвП е приета и новелата на чл. 85а ЗАНН, която обявява, че ЗАНН се явява специален закон спрямо ЗДвП в материята досежно електронните фишове. Същата обаче не представлява пречка за издаване на ЕФ на стойност равна или по-малка от 50 лева, доколкото предвид разтълкуваната действителна воля на законодателя в чл. 39, ал. 4 ЗАНН подобна забрана не се съдържа.

Налице е и още едно самостоятелно основание чл. 85а ЗАНН да не препятства налагането на глоби на стойност 50 лева или по-ниска с ЕФ. Това е така, доколкото със параграф § 36 на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) в чл. 189, ал.14 ЗДвП е внесено изменение, като след думата „постановления" се добавя „и фишове", като нормата придобива следната редакция: „За неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания“.

Че под фишове по смисъла на чл. 189, ал.14 ЗДвП се има предвид именно „електронните фишове“ е видно от систематичното място на

посочената алинея – в чл. 189 ЗДвП, който урежда електронните фишове, за разлика от чл. 186 ЗДвП, който урежда обикновените фишове.

От изричния текст на чл. 189, ал.14 ЗДвП е видно, че по нарочната законодателна воля след бр.101 на ДВ от 2016г. досежно материята на издаването, обжалваемостта и съдържанието на ЕФ - ЗДвП е специален закон спрямо ЗАНН.

Нормата на чл. 189, ал.14 ЗДвП в актуалната редакция е по-нов закон от чл. 85а ЗАНН, уреждащ същия кръг обществени отношения, поради което следва да се приеме, че мълчаливо я дерогира.

В този смисъл, след измененията на чл. 189, ал.14 ЗДвП, не съществува съмнение че ЗДвП се явява специален закон спрямо ЗАНН досежно материята на ЕФ, както и че забрана за издаване на ЕФ на стойност до 50 лева не произтича нито от чл. 39, ал.4 ЗАНН, нито от специалния закон –ЗДвП, който в нито една своя разпоредба не ограничава възможността да се издават ЕФ в зависимост от размера на налаганата глоба.

В смисъл, че не съществува законова пречка да се издават ЕФ за глоба в размер на 50 лева е най-актуалната практика на Административен съд Пловдив, обективирана в редица актове, включително, но не само - Решение № 713/ 20 април 2022 год. на Пловдивският Административен Съд, XXIII-ти състав, КАНД №384/ 2022г., Решение № 382/9.3.2022г. на Административен съд Пловдив, XXVI касационен състав по КАНД № 3244 по описа на съда за 2021г., Решение № 404 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3246 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2120 от 10.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2219 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2567 от 22.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2948 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

От настоящия състав се споделят изцяло и съображенията, изложени в двете решения от март 2022 на Административен съд Пловдив, че няма законодателен резон:

- контролните органи да могат да използват облекчения ред за санкциониране на нарушителите с ЕФ при по-сериозни нарушения, при които санкциите могат да надхвърлят и 700 лева;

- но да бъдат обвързани да използват по-сложната и тромава процедура на съставяне на АУАН и НП при нарушения, с много по-ниска степен на

обществена опасност, които се санкционират с глоба до 50 лева, още повече предвид изложените вече съображения за приложението на чл. 28 ЗАНН и действителната законодателна воля, вложена в чл. 39, ал.4 ЗАНН.

В същия смисъл, че няма пречки да се налагат глоби на стойност 50 лева с ЕФ е най-актуалната практика на Административните съдилища от абсолютно всички административни райони в страната, пред които подобен проблем е бил поставян.

В този смисъл - Решение от 15.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 1173 / 2021 г. на Административен съд - Хасково, Решение № 25 от 10.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 155 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Ямбол, Решение № 12 от 21.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 482 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Стара Загора, Решение № 693 от 30.09.2021 г. по к. адм. н. д. № 835 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 536 от 02.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 446 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 46 от 14.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 358 / 2021 г. на Административен съд - Кюстендил, Решение № 93 от 04.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 698 / 2021 г. на III състав на Административен съд - Враца, Решение от 28.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 108 / 2021 г. на Административен съд - Силистра, Решение № 12 от 22.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 183 / 2021 г. на Административен съд - Ловеч, Решение № 129 от 07.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 40 / 2022 г. на XIX състав на Административен съд - Бургас, Решение № 10 от 03.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 243 / 2021 г. на Административен съд - Видин, Решение № 1655 от 10.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 1943 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Варна, Решение от 08.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 269 / 2021 г. на V състав на Административен съд - Русе, Решение от 11.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 114 / 2021 г. на Административен съд – Габрово.

ПО РАЗНОСКИТЕ

-

При този изход на спора на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН, вр. чл. 143 АПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 78 ГПК право на разносики имат и двете страни съразмерно с уважената част от претенцията им.

По отношение на искането за присъждане на разносики от страна на

жалбоподателя, съдът отчете представените по делото пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 09.01.2023 г.

Видно от последния, процесуалното представителство се осъществява по реда на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Според чл. 38, ал. 2 в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В конкретния случай като основание за присъждане на адвокатско възнаграждение и посочено това визирано в текста на ал. 1, т. 3 – адвокатът да е оказал съдействие на роднини, близки или на друг юрист.

В хода на настоящото производство обаче, този факт не се установи. Нещо повече – нито с въззивната жалба, нито в откритото съдебно заседание не се конкретизира лицето на което адвокатът да е оказал съдействие в каква връзка се намира с него – роднина, близък или друг юрист. Освен, че липсва конкретика в посочения смисъл, то не бяха ангажирани и каквито и да било доказателства за установяване на някоя от посечените три хипотези на ал. 1, т. 3 на чл. 38 ЗА, което именно би обосновало правото на адвокат М. на адвокатско възнаграждение съгласно ал. 2 на чл. 38 ЗА. Ето защо и искането за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя се явява неоснователно и като такова следва да се остави без уважение.

В случай, че ЕФ бе изцяло потвърден, предвид фактическата и правна сложност на делото, която не е висока и не се отличава от типичния случай и начина на участие на въззиваемата страна само с писмено становище съгласно чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 63, ал.3 ЗАНН, чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП в редакцията към датата на извършване на нарушението на въззиваемата страна би се дължало юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 80,00 лева.

Предвид изхода на спора, по съразмерност следва да се присъдят 40 лева.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, V н. с.,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш серия К, № 4725779, издаден от ОД на МВР - Пловдив, с който на Г. М. Г. ЕГН ***** на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100,00 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като:

- **ИЗМЕНЯ** основаниято за наложената санкция от чл. 182, ал.4 вр. ал. 1, т. 2 ЗДвП в чл. 182, ал.1, т.2 ЗДвП;
- **НАМАЛЯВА** размера на наложената глоба от **100,00 /сто/ на 50,00 /петдесет/ лева.**

ПОТВЪРЖДАВА електронния фиш в останалата част.

ОСЪЖДА Г. М. Г. ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на ОД на МВР- Пловдив сумата от **40,00 /четиридесет/** лева, представляваща съдебни разноси пред Районен съд- Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____